

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE “CURS DE DRET PÚBLIC A CATALUNYA -COMENTARI A L’ESTATUT”, DE JOAN RIDAO.

Parlament, 26 de juny de 2007

Per tancar aquest acte em permetran que, com a president del Parlament, a més d’agrair la seva presència, i a propòsit, òbviament, de la presentació del llibre del doctor Ridao, els traslladi un parell de reflexions.

La primera reflexió és la importància de poder comptar amb un text de referència com el que avui s’ha presentat, que ajuda a situar l’Estatut en un context tècnic i jurídic; és a dir que ajuda a treballar sobre la realitat del nou instrument que Catalunya té en el seu nou Estatut.

El llarg procés d’elaboració de l’Estatut ha quedat enrera, i ha quedat amb els seus encerts i amb els seus errors. Es va aprovar, i satisfés més o menys del que se n’esperava, és l’Estatut de totes les catalanes i els catalans. És el que cal desplegar, és el que podem fer servir, i no un altre, per millorar l’autogovern del nostre país els pròxims anys. Per tant, aquest manual és una contribució important per conèixer les opcions que realment tenim amb aquest nou instrument d’autogovern, per entrar en la lletra petita, per aprofundir més enllà dels grans plantejaments i de les declaracions mediàtiques.

I ens hem de felicitar de poder-ho fer amb la garantia del rigor d’un autor com Joan Ridao, no tan sols expert en dret constitucional sinó també participant directe en l’elaboració i en els processos de negociació viscuts per l’Estatut.

Aquest coneixement directe, aquesta doble perspectiva jurídica i política, ja sigui implícita o explícita, constitueix un valor afegit que enriqueix aquest comentari de l’Estatut. És a dir, publicar aquest llibre no tan sols ha estat un encert dels seus editors, en comptar amb la garantia i el rigor sempre demostrat per un dels pares destacats de l’Estatut, sinó també una contribució en certa manera necessària per la molta feina que tècnics i experts hauran de desenvolupar els pròxims anys en relació amb l’Estatut.

I al fil d'això, la segona reflexió, més política. És evident que cal molta feina de caire tècnic, que cal treballar molt en la lletra petita de l'Estatut, que cal fer molta feina que certament no necessita ni vol gaire soroll, però la tossuderia dels fets, les resistències amb què ens trobem una vegada i una altra, ens recorden, i l'Estatut n'és el millor i més transparent exemple, que ens cal unitat en determinades qüestions; que hi ha reptes de país, que hi ha necessitats comunes per a Catalunya que passen per sobre, i han de passar per sobre, de conflictes ideològics, partidistes, o fins i tot personalistes.

Ens cal, i no em canso de repetir-ho, unitat; unitat en els reptes comuns de país; unitat, i no tan sols dels partits polítics, a l'hora d'exigir el que Catalunya necessita. Ens cal unitat de país. Vull dir que quan cal fer força, cal que empenyem tots, govern, institucions, partits, però també món empresarial i societat civil.

El catalanisme, la defensa dels interessos de Catalunya, ens necessita a tots. No val desentendre-se'n en els moments importants. No val defugir responsabilitats i després, quan les coses no acaben de sortir, carregar el mort a altres. No ho dic com un retret de passat, en cap cas. Ja no podem tornar enrere. Ho dic en clau, sobretot, de present i de futur, perquè encara tenim molts reptes comuns per endavant, i encara som a temps d'encarar-los amb força i amb èxit, si som capaços de sumar tots.

És possible que hi hagi moltes visions de Catalunya, i fins i tot deu ser bo que així sigui, però hi ha necessitats, demandes i reptes que han de ser compartits per tots. Per tant és imprescindible recuperar aquesta consciència col·lectiva, recuperar la confiança dels uns en els altres, dels partits polítics entre si, però sobretot entre la societat catalana i el món polític català. Cal recuperar una certa unitat sobre la base del catalanisme.

La vida política catalana es troba travada en lluites particulars. Tot s'analitza i s'interpreta en claus partidistes, internes i externes. Cal defugir això en la mesura que ens sigui possible en aquests moments crucials.

En el que va de 2007 ja hem pogut advertir que el desplegament de l'Estatut trobarà obstacles dels poders de l'Estat, com els que, per cert, ja vam patir

tants anys amb l'anterior Estatut. Per tant, tenim molta feina per endavant. Políticament, recuperar unitat, recuperar confiança entre tots, entre tots nosaltres, i si ho fem, de ben segur que a mig i llarg termini hi sortirà guanyant tot el país, tot Catalunya, independentment de les missions i els interessos parcials que hi convisquin.

Això sí, caldrà fer la feina amb qualitat, caldrà fer-la amb rigor, caldrà treballar sobre la lletra petita, pas a pas, però també situant-nos amb perspectiva històrica, amb visió de conjunt, en certa manera la recepta que ha seguit en aquest excel·lent llibre en Joan Ridaó.

Hi insistiré una vegada més, per acabar, aprofitant una virtut catalana, com és la tossuderia: el catalanisme polític ens exigeix treballar molt i bé i sumar forces. Sumem doncs a aquest comentari de l'Estatut el pensament i el coneixement del país, i sobretot continuem treballant.

Moltes gràcies a totes i a tots per la seva presència, i molt especialment al doctor i company Joan Ridaó per aquesta excel·lent obra.

Bona tarda.